

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž SODO 4/2021-2

ODLUKA

Vrhovni sud Republike Hrvatske, po sucu Ranku Marijanu, kao sucu pojedincu, u postupku povodom odluke Državnoodvjetničkog vijeća (dalje DOV), broj DOVO-6/2021., od 13. srpnja 2021., o produljenju privremenog udaljenje od obavljanja državnoodvjetničke dužnosti D. J., zamjenika Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske, odlučujući o žalbi D. J., podnesenoj protiv te odluke, dana 1. rujna 2021.,

o d l u č i o j e:

Prihvaća se žalba D. J., zamjenika Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske, ukida se odluka Državnoodvjetničkog vijeća broj DOVO-6/2021 od 13. srpnja 2021. i predmet upućuje na ponovno odlučivanje.

Obrazloženje

1. DOV je, pobijanom odlukom, odlučilo D. J., zamjeniku Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske, produljiti privremeno udaljenje od obavljanja državnoodvjetničke dužnosti, na daljnji rok od tri mjeseca, računajući od 14. srpnja 2021. Za vrijeme privremenog udaljenja, zamjenik Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske ima pravo na jednu polovinu plaće.

2. Protiv ove odluke žalbu je podnio zamjenik Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske D. J., putem braniteljice V. A., odvjetnice iz Z. Žalba je podnesena zbog bitnih povreda postupka, povrede zakona te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom osporenu odluku ukinuti.

3. Prije razmatranja žalbenih navoda, valja ustvrditi kako je DOV u pobijanoj odluci dao pogrešnu uputu o pravnom lijeku, navodeći kako protiv njegove odluke žalba nije dopuštena, već se može pokrenuti upravni spor. Naime, odredba članka 92. Zakona o Državnoodvjetničkom vijeću (Narodne Novine br. 67/2018.), propisuje situaciju kada ovlašteni predlagatelj predloži izricanje stegovne kazne razrješenja od dužnosti i zahtjeva privremeno udaljenje, kao što je to u ovom predmetu bio slučaj. Tada će DOV, bez odgode, odlučiti o privremenom udaljenju od obavljanja dužnosti, a protiv takve odluke je, izrijekom, dopuštena žalba. Iz formulacije "bez odgode", za zaključiti je da je žalba protiv odluke o privremenom udaljenju dopuštena i prije pokretanja

stegovnog postupka koje, uvijek, dolazi sa vremenskom odmakom od podnesenog zahtjeva. Međutim, u procesnoj situaciji kada još nije donesena odluka o pokretanju stegovnog postupka, nejasna odredba članka 99. stavka 3., donekle, destabilizira odredbu članka 92. stavak 2. Zakona o Državnoodvjetničkom vijeću. Imajući u vidu da je, u međuvremenu, pokrenut stegovni postupak odlukom od 28. travnja 2021., broj DOVO-6/2021-30, onda doista nema dvojbe kako, u ovoj procesnoj situaciji, treba primijeniti odredbu članka 99. stavak 2. Zakona o Državnoodvjetničkom vijeću. Ova odredba, jasno, propisuje da je protiv odluke vijeća, donesene u stegovnom postupku, kojom se odlučuje o privremenom udaljenju, dopuštena žalba o kojoj odlučuje sudac pojedinaac Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

4. Žalba zamjenika Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske D. J. je osnovana.

5. Žalitelj nije u pravu kada pobija odluku tvrdnjom kako "... ne postoji prijedlog ovlaštenog predlagatelja za produljenje privremenog udaljenja ..." odnosno kako mu "... nije omogućeno da se na bilo koji način očituje o novom tromjesečnom produljenju ...". Naime, nakon što je ovlaštenu predlagatelju u zahtjevu, jasno, istaknuo i zahtjev za privremenim udaljenjem od obavljanja državnoodvjetničke dužnosti zamjenika Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske D. J., i dao svoje razloge, nije propisano da bi Državnoodvjetničko vijeće moralo, dodatno, tražiti novi prijedlog ovlaštenog predlagatelja, odnosno očitovanje osobe protiv koje je produljeno privremeno udaljenje. Stoga, u tom segmentu, žalitelj nije u pravu kada tvrdi da se radi o arbitrarnom postupanju DOV-a.

6. Međutim, u pravu je žalitelj kada tvrdi kako činjenica da je stegovni postupak pokrenula Glavna državna odvjetnica, doista, ne može biti razlog za odluku o produljenju privremenog udaljenja, a kako se to može iščitati iz razloga odluke. DOV se u svojoj odluci poziva na odredbu članka 97. stavak 2. alineja 3. i 4. Zakona o Državnoodvjetničkom vijeću, koja regulira situaciju kada zamjenik državnog odvjetnika može biti udaljen od dužnosti. Izričaj „može“, argumentum a contrario, znači da to toga i ne mora doći. Zato se, u pobijanoj odluci, nije trebalo pozvati na odredbu članka 97. stavak 2. al. 3. i 4. Zakona o Državnoodvjetničkom vijeću, na način kao da je to, po nekom automatizmu, osnovan razlog za produljenje privremenog udaljenja.

7. Žalitelj je, nadalje, u pravu kada tvrdi da pobijana odluka ne sadrži valjano obrazloženje, pa ju nije moguće ispitati. Nema dvojbe kako privremeno udaljenje od obavljanja državnoodvjetničke dužnosti, uvijek i beziznimno, zadire u profesionalni ugled i u materijalni položaj zamjenika protiv kojeg se ona primjenjuje. Uslijed toga, tvrdnja kako se "... za sad ne može s razumnom vjerojatnošću očekivati da bi tijekom trajanja stegovnog postupka bilo moguće redovno obavljanje dužnosti D. J. kao zamjenika Glavne državne odvjetnice ...", nije razlog koji uvjerljivo opravdava donesenu odluku. Takva, apodiktična, tvrdnja nije dostatna sama za sebe. Ako je tome doista tako, onda takva tvrdnja, nužno, mora biti i jasno obrazložena.

8. Imajući u vidu utvrđeni deficit razloga u odluci kojom se produljuje privremeno udaljenje od obavljanja državnoodvjetničke dužnosti, valjalo je prihvatiti žalbu

zamjenika Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske D. J. i ukinuti pobijanu odluku, a kako bi se mogle otkloniti ukazane povrede.

Zagreb, 1. rujna 2021.

Sudac:
Ranko Marijan, v.r.